

TOTI LIST

LETO VI.

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH — IZHAJA VSAKO SREDO

Štev. 51

Veliki izreki velikih humoristov

ZA ZUNANJO UPORABO:

»PREVELIKA naglica ni nikdar kaj prida!« je dejal delegat komisije za premirje na Koreji, ko se je najedel nezrelega sadja in prepozno prišel do primerne kraja...

»BOJIM se, da bom prepozen!« je zasopihal polž, ki se je leta 2.000 napotil peš iz Londona v Kairo na svečanost podpisa anglo-egiptovskega sporazuma o Suez.

»NIČ se ne pojé tako vroče, kot se skuha!« se je potolažil angleški kolonialni strokovnjak, ko je v Keniji zapeljal na mino in odletel z avtomobilom vred v zrak.

»POVSOD je lepo, doma je najlepše!« je izjavil Nemec, ki je pobegnil iz zahodnega dela Berlina v vzhodni del.

»DOL s fašizmom!« je zatulil laški iredentist, ko si je porezal prste pri čiščenju liktorske sekire.

»BODI demokratičen!« se je razburil kapitalist, ko je brcnil iz pisarne delavca, ki je zahteval povišanje plač.

»LJUBITE svoje bližnje kakor same sebe!« je zanosno dejal papež, ko je blagoslovil orožje slavne »Armate«.

»OČE, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!« je pobožno dejal škof Santin, ko je blagoslovil fašiste v Trstu pred odhodom na demonstracije.

»ZAVAROVATI moramo Evropo pred nasiljem!« so modro dejali Američani, ko so sklenili pogodbo s — Francijo.

»ZELIMO mir!« so proglasil Angličani, ko so poslali vojsko v Gvajano.

ZA NOTRANJO UPORABO:

»CLOVEK ne sme biti preveč izbirljiv,« se je pohvalila abonentka študentske menze, ko se je začela nekaj mesecev po zabavi v menzi sumljivo rediti.

»VSA sreča, da so danes

Priprave na zimo...

moderni dekolteji,« je vzdihnil mož, ko je plačal blago za ženinovo večerno obleko.

»VAS značaj mi ugaja,« je zatrjeval mladenič, ko si je ogledal dekletove noge.

»DOBER večer!« je dejala raznašalka, ko je prinesla novo številko »Večera«.

»KRASNO plešete!« je sanjavo zašepetalo dekle plesalcu, ki ji je že ves večer hodil po nogah, ko je zvedela, da je direktor in ima avto.

»TO je turška kaval!« je zatrjeval natakhar gostu, ko je vrgel prazni zavojček »Divke« skozi okno.

»V NAŠI menzi je odlična hrana!« je izjavil štu-

dent v pekarni, ko je zahteval dve kili kruha.

»TOLE je prava umetnina!« je navdušeno vzkliknil literat, ko je v knjigarni kupil svoje delo.

»LEPE zobe imate!« je dejal grof Bobl, ko je presenetil svojo zaročenko v Evinem kostumu...

Nande Bula:

Kozamurnikova diplomacija

»Ich bin ein Dip-, ein Dip-, ein Diplomat...« si baje poje gospod Kozamurnik Muri, celovski Dolfek, glavni zastopnik »možganskega trusta« Mohorjeve hiše pa je dejal o njem, »da je to svet mož, ki mu ni para!«

»Zato mu je vsemogočni tudi bogato poplačal ves trud pri »Kroniki« in ga za odločno borbo proti brezbožni Jugoslaviji nagradil z velikim posestvom!« je dopolnil Tischlerjev Hanzl, bodoči narodni voditelj in sedanji akviziter za oglase pri »Kroniki«.

Obema — Dolfeku in Hanziju — pa je bilo pri srčno žal, da se nista še bolj vneto udeleževala v borbi za njihovo krščansko-emigrantsko stranko in da ni tudi njiju doletel tak »žegen«. In res — Kozamurnik Muri je »pojerbal« velik grunt in postal »Großbauer«. Kakšna sreča zanj, da je emigriral!

To, da je to »peh« za vso bratovščino sv. Mohorja, ki je bila prvotni dedič tega posestva v Kortah, pa je gospod Muri pravočasno prepričal lastnika, da je on bolj pobožen, kot pa tista bratovščina »zagaubanih« koroških fajmoštrov — to vsekakor ni važno!

Kako tudi!

Mi pa si želimo samo tega, da ne bi tudi foter Jozl Tischler posnemal svojega dosedanjega šefa Murija in jo pobrisal kmetovat v Rinkole ali pa k Muriju za šefa gnojnične jame — kajti sicer bi izgubili na Koroškem edini pristni domači koroški »Toti list«!

STARA NAVADA

»Mož mora imeti železne živce!« je dejal nekdo v Monte Carlu, ko je gledal croupierja, kako vedno znova kliče: »Faites vos jeux, messieurs, faites vos jeux, messieurs!«

»Čemu?« ga je vprašal nekdo drugi. »Zaradi tega ponavljanja? Smešno! Mož je bil svoj čas predsednik francoske parlamentarne volilne komisije in je po zadnjih volitvah predsednika republike zaprosil za — lažjo službo!«

Pred berlinsko konferenco

ali: Vsak si naj misli, kar hoče...

POSLEDICE

Pariški razgovor:
»Ali je res, da je vratar v hotelu tožil ameriškega zunanjega ministra zaradi grobega razžaljenja časti?«
»Ne — stvar se je kasneje pojasnila. Dulles je telefonično govoril z vratarjem hotela, pa je mislil, da govori z zastopnikom kakšne članice Atlantskega pakta!«

OBUP

Jean in François igrata partijo šaha. Za liter vina. Igrata, igrata, se borita za zmago — oziroma za liter vina. Toda rezultat vsake partije je remi. Končno se Jean razburi:

»Ti, François, izgubi že vendar enkrat partijo. Parbleu, ali misliš, da voliva predsednika republike...?«

DEFINICIJA

Ameriški jeklarski kralj Andrews Carnegie je sedel s sinom na verandi, in ta ga je vprašal:

»Oče, kaj so akcije in kaj je borza?«

»Veš,« se je nasmehnil oče. »Vse skupaj je igra z vžigalicami. Akcija je vžigalica, ki gre iz roke v roko. Zadnji, ki jo dobi, si opeče prste. Vsi tisti pa, ki so se tako opekli, rjovejo in kričijo vsevprek — in to je borza!«

ALPSKA TURA

— Sem slišal, da ste letos mnogo hodili po gorah! Kako visoko ste prišli?

— O, visoko, visoko! Včasih celo tako visoko, kjer se neha dobro vino!

ZIVČNA HRANA

V Neubrandenburgu, v vzhodni coni Nemčije, je imel okrajni svet zasedanje. Pod okni zborovalnice vodi cesta. Po njej so vozile kolone ruskih tankov in kamionov, kar je povzročalo velik trušč. Poslušalci so le težko sledili predavanju. Neki udeleženec zasedanja se je nervozen obrnil k svojemu sosedu, političnemu funkcionarju:

»Strašno! Kako morete mirno poslušati ob takem ropotu?«

»Poslušam? Odlično! Ne morete si predstavljati, kako me ta hrup pomirja!«

Termometerske prispodobе

Korejska pogajanja (stalna temperatura)

Francoska vne- ma za evropsko vojsko

Angleška hladnokrvnost v Afriki

PROTESTNE NOTE

so poslali iz:

TEHERANA, ker so se našli nekateri, ki so trdili, da so obtožbe, s katerimi pitajo dr. Mosadika, made in SSSR. »Nasprotno!« pravijo v Teheranu, »te obtožbe smo uvozili iz popolnoma drugega konca!«

RIMA, ker se širijo glasovi, da vladajo razprtije v demokristjanski stranki. »Nasprotno!« trdi vsak prizadeti, »saj je vsak izmed nas vendar popolnoma istega mnenja, da bi samo on lahko izvozil zavoženo barko italijanske politike!«

LONDONA, ker še vedno trdijo nekateri, da sestanek na Bermudih ni uspel. »Nasprotno!« so ugotovili v Londonu, »sestane je uspel, samo sklepi niso uspeli!«

NEW YORKA, ker pravijo, da se Eisenhower in McCarthy ne razumeta. »Nasprotno!« zagotavljajo v Beli hiši, »razumeta se že, samo vsak misli po svoje — ameriško ljudstvo pa zopet po svoje!«

ČUDEŽ

Ceprav je vlak imel par let zamude, prispel je — še prezgodaj na Bermude!

POMANJKANJE ČASA

— Očka, kdo je premagal Kartago?
— Ne vem! Nimam časa brati še teh neumnih športnih poročil!

Težave z evropsko vojsko

»VEČER«, 10. XII. 1953: V tej sezoni so posneli tudi »Prodajalca kanarčkov« po operi znanega dunajskega komponista Karla Zellerja

Res, pravijo, da napredovanje po letih ni vedno dobra stvar! Toda po skoro sto letih je vendarle Zellerjeva opereta »Ptičar« (Der Vogelhändler) napredovala v opero — le da je morala prej še spremeniti ime. (V posnemanje državnim uradnikom!)

»VEČER«, 16. XII. 1953: Milijarda cigaret, postavljena v vrsto, bi napolnila prostor 7500 km. Glavno nagrado v tej uganki dobi tisti, ki uga ne še širino in višino tega prostora. dolgega 7500 kilometrov

»LJUDSKA PRAVICA-BORBA«, 17. XII. 1953: Avstralija: Kurdska naselbina na področju Ararata. Zivio! — Najden je človek, ki ni bral Karla Maya — ker namreč ne ve, da so Kurdi z Araratom vred v Aziji in ne v Avstraliji

»LJUDSKA PRAVICA-BORBA«, 20. XII. 1953: Zaradi primitivnega obdelovanja marmorja, gredo v nič velike količine dragocenega umetnega kamna.

Tako — sedaj pa res ne vemo, ali kopljejo v Lokvi umetni kamen, ali pa — časnikarske race...

KAKO SI KARIKATURISTI »TOTEGA LISTA« ZAMIŠLJAJO USPEŠNO

ZBIRANJE NAROČNIKOV

ZA NAŠE KULTURNE REVIIJE IN PUBLIKACIJE

Vsak si pomaga kot ve in zna, kajti komercializacija kulture je neizprosna stvar! Vendar so v tej zabavni in včasih prav dramatični tekmi za naročniki naše kulturne revije ostale za časom in ne premorejo nobenih posebno vabljenih argumentov, s katerimi bi lahko prepričale kulturnega bralca, da se odpove na leto dvem litrom vina in si naroči kulturno revijo.

Kulturne revije imajo težko stališče. Nimajo niti »znižanih cen« niti »nagradnih križank« niti »nezgodnega zavarovanja«, — še celo vsakokratne »slikovne priloge« s pomanjkljivo oblečenimi zvezdicami ne morejo obljubiti!

Zato se je uredništvo »Totega lista« obrnilo na svoje karikaturiste, naj pomagajo oni — tako bogati z idejami — naši revialni kulturi iz te komercializirane zagate!

Kako so uspeli — to presodite sami! Vsak je polkušal po svoji najboljši volji: Eden z objektivnimi okoliščinami, drugi s subjektivnimi (primeren ovitek s »pin up girl«), eden zopet s starimi, preizkušenimi metodami, drugi z enostavnimi, toda učinkovitimi sredstvi.

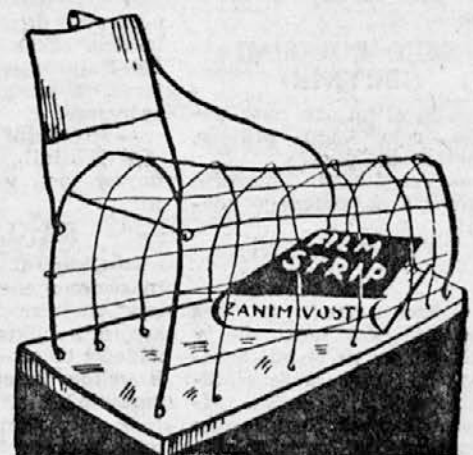
Vsekakor — če bomo uspeli, bo to naša zasluga — če pa ne, si operemo roke...

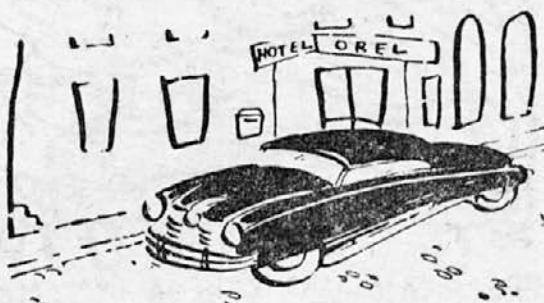
SISTEM: »ŠE DVAJSET KORAKOV...«

UVEDETO NAJ PRODAJO REVIIJ NA NAJMARKANTNEJŠIH PROMETNIH TOČKAH
SISTEM: »CHERCHEZ LA FEMME!«

DOMAČI ČUDEŽI

Pred hotelom »Slon« v Ljubljani (ali »Orel« v Mariboru, »Metropol« v Celju itd.) se je ustavil inozemski avtomobil, okoli katerega ni bilo zija!

Neki državljani, ki je našel košaro za odpadke in vanjo odpadke celo res tudi vrgel.

Neko naše gostinsko podjetje je izobesilo takle napis.

NEKULANTNOST

»Zakaj pa niso tovariša Petra zopet izvolili v odbor?«

»Na sejah je tako smrčal, da je redno zbudil celo tovariša predsednika!«

UGODNA REŠITEV

— Končno! Končno so mi s stanovanjskega urada spročili, da je moja prošnja za dodelitev stanovanja ugodno rešena! Sedaj moram počakati samo še — da mi poiščejo stanovanje.

MED BOLJŠIMI OBRTNIKI

— Si slišal, da nam hočejo celo vzeti pravico, imeti pomočnike?
— Vraga! Ni mogoče! Kdo bo pa potem — delal!

PRAVOČASNI UKREPI

»Edina rešitev za nas gostince je v tem, da v primeru, če ne bo več doseđanja regresa za sindikalne popuste, zopet primerno zvišamo penzijske cene!«

ZGODI SE TUDI TO...

— Gospa, imamo tudi lepo pobarvane svečke in bonbončke za božično drevesce!

— Res? Potem jih kar nase obesite!
— Oprostite, tovariš! Hotel sem reči za Novoletno jelko!

NAJBOLJŠA REŠITEV

— Veste, pri nas v Zabljem dolu uspeva kulturno-prosvetno delo najbolje! Za to delo skrbi naš gostilničar. Najprej ga kulturno pijemo, nato pa prosvetno vplivamo!

— In kakšni so rezultati?
— Ojajni! Popili smo največ vina v vsem okraju!

RAZLIKA

— Obtoženi ste mazaštva in nedovoljenega zdravljenja. Ali je res, da ste vsem svojim bolnikom za najrazličnejše bolezni predpisovali vedno le eno in isto zdravilo?

— Že, gospod sodnik, toda cene so bile različne!

„Saj tukaj na gorski višavi...“

Rekel sem ženi: tako in tako je, draga moja. Z mojimi živci je konec. Služba, revizija v podjetju, radijska in filmska reklama, akviziterji, nova stanovanjska najemina, prebiranje prve številke Odmevov, vse to me je uničilo. Če bo šlo tako naprej, bom jutri razvalina. Zdaj lepo izbiraj: ali razvalina, ali utrujen državljani, ki si lahko nabere na dopustu novih sil za napore jutrišnjega dne.

In ženo je prevzela poetična perspektiva o »naporih jutrišnjega dne«. Dala mi je nekaj ganljivih nasvetov o dolžnostih zakonskih mož in v solzah priznala, da ji je moje zdravje več kot njene najlonce; da bi svojo trditev praktično podprla, je priimalka nekaj prihranjenih stotakov za moje živce. Po večurnem referatu je prišla do prepričanja, da sem za silo prevzgojen za deset dni brezskrbnega življenja. Privolila je.

Hura, na dopust grem! Takole sem preudarjal: Zdaj je najboljši primeren čas za utrujenega državljan, ki mu visijo živci na mišji dlaki. Zdaj ni počitniške sezone, ni plesov, ni prireditev, ni dekoltejev, ki vznemirjajo zakonske može, zdaj se ljudje drže doma, po uradih so pomaknili mize k pečem, zehanje je postalo kronično, zdaj je prilika, da se naspim, da si oddahnem in duhovno pripravim na prihodnjo revizijo.

In sem šel. Šel sem v hribe na dopust. S seboj sem vzel nekaj knjig in ženske nasvete; za deset dni dovolj materiala.

Začetek je bil ganljiv. Ob devetih zjutraj sem prisopihal v planinsko kočjo. Nikjer nikogar. Smrtna tišina. Patetično sem povzel: »Saj tukaj na gorski višavi, le sam sem, le sam gospodar...«

V tem zanosu me je zmotil možakar, ki se je pretegoval, da so mu hreščale kosti, si zapenjal srajco, zehal, da sem mu videl dve zaokroženi luknji v zobeh — fant, sem pomislil, tale je bil gotovo pred kratkim pri plombiranju zob — in

ZIMA, ZIMA BELA...

»Veste, je res težko priti na druge ideje, če je v ateljeju tako hladno!«

končno je le zagodrnjal: »Kaj za vraga strašite na vse zgodaj okrog bajte!«

Tako in tako, sem mu rekel, tovariš, iščem miru in počitka. Deset dni bom preživel pri vas. — Začuden je zija vame. Ni razumel. Ko sem mu to trikrat zdrdral, se je toliko prebudil, da mi je pokazal sobo.

Zložil sem svoje stvari, odprl okno, sedel na posteljo in — pesnik bi rekel — utonil v globinah gorske tišine. Ker nisem pesnik, nisem utonil, pač pa sem stopil opoldan v jedilnico. Žive duše nikjer... Čez pol ure se priziblj strežnica in med njenim zehanjem — ni bila pri zobozdravniku — sem uganil, da mi je hotela reči, naj nekoliko potrpi, kosilo bo takoj, saj je kuharja že vrgla s postelje.

In res. Čez dobro uro so prikobacali prvi gostje v v lepo jedilnico. — Rdun, sami težki bolniki, sem pomislil, ko sem videl upadle obraze vseh barv: sive, zelene, modre, kot mavrica na nebu. In spet je minila ura, ko so se pokazali na mizah krožniki. In spet ura, ko so krožniki zginili z miz. Vmes so baje servirali kosilo, prisežem sicer ne, če je bilo to res serviranje, prisežem pa na zdravje svoje tašče, da je bila ura štiri, ko sem pokosil. — Tale postrežba ima poseben sistem zdravljenja živcev, sem ugotovil. Treba ga bo čimprej patentirati, da nam ga kdo ne ukrade in odnese v inozemstvo. Potem smo na kahli z našim turizmom.

V razmišljanju me zmotil glas pri sosednji mizi, gromki glas, kot bi Mojzes zakričal skozi oblake: »Ančka, liter na mizo!« Ko sem prišel do vrat, znova: »Ančka, liter na mizo!«

Umaknil sem se temu dramatičnemu razvoju dogodkov v sobo. Komaj sem legel, se oglasi iz jedilnice harmonika. Potem petje. Potem kričanje. Potem žvenket stekla. Potem trenutek nič in sem hotel zadremati. Potem zopet, kot bi inspicient do podrobnosti preračunal dramatične efekte, spet harmonika, petje, kričanje, žvenket stekla.

Zvečer sem se odpravil k večerji. Ko sem odprl vrata jedilnice, sem zgubil orientacijo. Bilo je huje kot megla na mariborskih ulicah. Po dolgem iskanju sem našel stol in ko sem sedel, je prišla Ančka in postavila predme liter vina. — Jok, pravim, vina ne bom, rad bi večerjo. — Jok, pravi Ančka, večerje ni, kuhar se je nažlupal in ni izgledov, da bi prišel k sebi pred jutrišnjim dnevom.

Ker res ni bilo izgledov, sem legel brez izgledov in brez večerje v posteljo.

Zdaj se je začelo.

Spodaj je nekdo kričal, potem je kričal drugi in tretji ga je prekril. Ko jim je pojemale sapa, se je oglasila harmonika in ko je harmonika zmanjkalo sapa, so žvenketali kozarci. V tem zaporedju vedno znova, vedno znova kot satanski perpetuum mobile. Nekje pod oknom so vreščale ženske, toda to vreščanje je še najprej potihnilo. Čudno, sem mislil, da ženske včasih tako hitro odnehajo.

Prižgal sem luč, gledal na uro, jo spet ugasnil in spet prižgal in spet gledal na uro. Nekdo bo moral odnehati: tile s kričanjem ali jaz s pogledovanjem na uro. In odnehali so oni, ob pol štirih zjutraj. Vsaj zdaj bom lahko zatisnil oči, sem mislil. Toda vračunal sem se, kajti oni so mislili drugače. — Naenkrat: bum, bum, loputanje vrat, škripanje postelje v sosedni sobi, potem prižiganje luči, potem klokotanje vodovoda in spet bum bum z vrati.

Svetlikalo se je, ko je nastala tišina. Moji živci, ki so viseli do dopusta na mišji dlaki, so padli pod posteljo. Bil sem brez živcev, brez večerje, brez spanja, kosilo pa je komaj ob štirih. Odšel sem na sprehod.

Tako sem vzdržal tri dni. Potem me tudi jutranji sprehodi niso mogli več ohraniti pri življenju. Odšel sem domov.

Zena me je teden dni postrani gledala zaradi moje sive, zelene, modre in vijoličaste barve. Toda kljub temu hišnemu štraku sem se do konca dopusta toliko popravil, da lahko spet poslušam ženini referat o dolžnostih zakonskih mož, gledam filmsko reklamo, berem Odmeve in čakam na prihodnjo revizijo brez strahu, da dobim živčni zlom.

»Kaj pa tako napeto bereš?«

»Ah — samo pogledal sem, če mi je včerajšnja gledališka predstava bila všeč!«

LOGIČNO

V nekem švicarskem javnem parku visj na vidnem mestu tale napis:

»Stoli so rezervirani za gospe. Gospodje lahko sejejo le tedaj, če gospe sedijo.«

»Se enkrat vas vprašam: Vaš poklic?«

VROČA LJUBEZEN

Poznate Janeza?

Ne? No, potem ste nekaj zamudili! Kajti Janez je najboljši, najzvestejši in najgorečnejši ljubimec sveta Resnično.

Janez ljubi Milico! Srečana Milica! Kajti Janez jo je ljubil eno leto, dve leti, tri leta...

Potem pa se je zgodila nesreča!

Srečal sem Janeza — bil je komaj še razvalina človeka.

»Zdravo, Janez!« sem mu dejal. »Kaj je s teboj?«

»Ljubim Milico!« je dejal in debela solza mu je zdrknila preko lic.

»Vem,« sem dejal, »ljubiš jo že nekaj let! To ni nič novega! Povej raje, kaj si storil, da bi si jo pridobil?«

»Kaj sem storil, vprašaj!« je bolestno vzkliknil. »Vse — vse kar more storiti človek, da si pridobi dekle, sem storil! Sedaj pa...« in zopet je bil ves v solzah! Komaj sem ga pripravil do tega, da se mi je izpovedal:

»Saj veš, kako sem ljubil Milico! Kot boginjo sem jo oboževal, srce, kri in življenje bi dal zanjo! Prvo leto svoje ljubezni sem ji pisal vsak dan pismo — tri strani dolgo pismo!«

»Lepo,« sem dejal, »in v drugem letu?«

V drugem letu svoje ljubezni sem ji pisal vsak dan dve pismi — dve pismi po tri strani!«

»In v tretjem letu?« sem hotel vedeti.

»V tretjem letu sem podvzel generalni napad. Vsak dan sem ji pisal tri pisma, po tri strani. Razen tega sem ji poslal vsak dan še dve brzojavki, eno zjutraj za dobro jutro in eno zvečer za lahko noč!«

»No, in potem...?«

»Potem je poročila pismonošo!«

12 dežja med kapi

Po stopinjah McCarthyja so najbrž šli gospodje pri ameriškem visokem komisariatu v Zahodni Nemčiji, ko so uvedli za stari papir in odpadke, ki ostanejo pri opravljenih zaupnih poslih, posebne vreče z napisi: »Zaupni odpadki!«

...

Zaradi »duševne okrutnosti« se je pred časom dala ločiti od svojega moža 66-letna gospa Poeb Cryes iz Baltimora (ZDA). Pred sodiščem je izpovedala, da je njen mož, ki slabo sliši, vsakokrat, ko sta se prepirala, izključil svoj aparat za poslušanje...

...

Henry Ford, znani avtomobilski producent, je med drugim za svoje delavce izdal tudi dnevnik. Nekoč je imel ta dnevnik na prvi strani velik naslov: »Kaj lahko še storimo za trpeče človeštvo?«

Konkurenčni časopis je imel naslednjega dne še večji napis na svoji prvi strani:

»Prosimo — vložiti še eno pero v se-deže svojih avtomobilov, Henry!«

...

Mr. in Mrs. Smith iz New Yorka sta bila zadnji dan svojega dopusta v Parizu. V eni uri bi naj njuno letalo že odletelo, ko sta se spomnila, da nista pogledala Louvra

Mnogo časa torej nimata več — toda biti v Parizu in ne videti Louvra — ne, to ne gre! In družina Smith je našla genialen izhod: medtem, ko je Mr. Smith naglo pretekel Louvre od znotraj, si ga je ogledala Mrs. Smith od zunaj!

...

Neka hollywoodska filmska zvezdnica je ponosna sporočila svojemu managerju, da nameravajo po njej imenovati novo vrsto cigaret.

»Upam,« je odgovoril manager, »da bo bolje vlekla kot vi...«

Neka majhna gostilna v Bordeauxu ima v svoji izložbi razstavljen samo kozarec z vodo. Spodaj piše:

»V tej čaši vode ni nič manj kot tri milijone bakterij! Premislite!«

...

V vsemirju se po dolgem času srečata dva atoma

»Kako ti kaj gre?« vpraša prvi. »Hvala, dobro!« pravi drugi. »Toda naš prijatelj Peter je imel smolo. Pomisli, zašel je v nekakšen človeški laboratorij in tam so ga razpolovili.«

»Razpolovili!« je vzkliknil prvi, »potem je vendar ubožca razneslo!«

»Seveda!« je potrdil drugi, »in laboratorij tudi...«

...

V Rimu je mladi uradnik zavarovalnice, Roberto Sabro, ukradel gasilsko lestev, s katero je hotel splezati do okna svoje izvoljenke, ki stanuje v četrtem nadstropju

Policiji, ki ga je pri tem ujela, je mladi Roberto dejal, da je ta dokaz ljubezni zahtevala od njega njegova izvoljenka. Uvidevna policija je dovolila novodobnemu Romeu ta podvig, nato pa ga aretirala.

...

Zunanje posnetke za film »Afriška kraljica« s Katharine Hepburn in Humphrey Boggartom so snemali v Afriki. Nekega dne so se Boggart, režiser in snemalec odločili za vožnjo s čolnom po Kongu. Najeli so čolnarja in domačina, ki je poznal jezik tamkajšnjih črncev.

Po enourni vožnji se je nenadoma iz džungle na obeh straneh reke oglasilo zamolklo bobnanje. Prestrašeni Američani so vprašali domačina, kaj pomeni to grozotno bobnanje. Črncec je nekaj časa poslušal, nato pa dejal:

»Bobni pravijo: V bližini so trije bogati Američani — dvignite cenel!«

Jurij Gliha:

PESNIKU KREGA OKROG KREGARJA

Prebral sem tvoja likovna dognanja, pri tem sem dokopal se do spoznanja: ko žena spet sušila bo perilo, ti pošljem, dragi kritik, povabilo, da si ogledaš najino razstavo, umetniško popolnih hlač poplavo, da kritiko napišeš — po domače: »Umetnost čista! Hlače so res — hlače!«

POUK

Mladi George Gershwin je bil že znan skladatelj lahkih skladb v izrazito ameriškem stilu, ko je brzojavil velikemu komponistu Igorju Stravinskemu: »Zelim pri vas studirati. Kakšen honorar zahtevate?«

Stravinski je takoj od-

govoril: »Koliko zaslužite na leto?«

Gershwin je brzojavno odgovoril: »Približno sto tisoč dolarjev.«

Naslednjega dne je že imel zopet odgovor Stravinskega: »Sem na poti k vam, da mi daste lekcije. Kakšen honorar zahtevate?«

KRITIKOVA TOŽBA

Oh, škoda, Cankar, ker si že umrl! Sicer bi te sedaj lahko nadrl, očital ti, da pišeš le uganke, zavite in simbolične križanke, dokazal ti abstraktnosti bi bedo, (ker ne razume vsako te govedo), in v nič razrušil bi ti ves tvoj izem (češ, da še nisi zrel za socializem). Vendar tolaži misel me le ena: da mladi delajo. V roké polena!

DIAGNOZA

Neki zelo ugledni pacient je prišel k berlinske-mu zdravniku Heimmu in mu potožil, da ga strahovito muči kašelj. Zdravnik ga je pregledal in mu nato rekel:

»Kašelj izvira ali iz pljuča ali iz pitja. Kar zadeva vašo pljučo, vas lahko pomirim, da so popolnoma zdrava.«

»Res mi je to nerazumljivo! Pravkar sem mu hotela reči: »Dragi, ne bi rada, da greš od doma! — Pa je že padel mrtev na tla...!«

POVEJTE...

Njegovo lordstvo lord Dubberton, prvi marquis suthershipski, drugi dvorni konjar njegovega veličanstva kralja in član lordske zbornice angleškega parlamenta, je bil na kratkem času na razgovoru s svojim dobrega prijatelja lorda

C... .., ki je bil v svoji lastni hiši v svoja lordstva razmišljanja se je sprehajal po livadah in niti opazil ni, kako se mu je nevarno približal bik, ki se je pasel s svojimi čredo tam v bližini. Pretečo nevarnost je opazil šele, ko je bik že grozno spustil glavo in začel vedno hitreje teči proti nesramnemu vsiljivcu v njegovem kravjem kraljestvu — lordu Dubbertonu!

V tem trenutku ga je tudi lord Dubberton zagledal. Pozabil je na vsa svoja dostojanstva, službe in zaslu-ga ter začel teči, kolikor so mu dale noge — ali bolje, zahteval strah in to ni bilo malo! Tej okoliščini se je lahko tudi zahvalil, da je pravi čas dosegel varno ograjo, za katero se je lahko skril pred razjarjenim bikom.

In kakšna sreča — prav za to ograjo je lord Dubberton srečal tudi kmeta — lastnika tega nasilnega bika. Komaj je njegovo lordstvo prišlo nekoliko do sa-pe, je dejalo z največjim ogorčenjem kmetu:

»Vi — kako morete to divje živinče puščati kar tako prosto tekati po travniku?«

Kmet je postrani pogledal razburjenega lorda in mirno dejal:

»Veste, ta bik ima več pravice sprehajati se po tem travniku kot pa vi — on je namreč moj, kot je tudi travnik moj!«

»Nezaslišana predrznost!« je tedaj zavpil lord Dubberton. »Ali sploh veste, kdo sem jaz?«

»Ne!« je mirno priznal kmet.

»Jaz sem lord Dubberton, prvi marquis suthershipski, drugi dvorni konjar njegovega veličanstva kralja in član lordske zbornice!« je dejal lord.

»Če je tako,« je nato dejal kmet, »zakaj potem vaše lordstvo tega ni povedalo biku...?«

»Očka — to je vse preveč odraslo napisano! Ne pozabi, da pišeš sestavek za osemletnega otroka!«

TO PA LAHKO

Janeza je nekdo tožil zaradi razžaljenja časti. Sodnik ga je obsodil in nazadnje vpraša sodnika:

»Oprostite, gospod sodnik, ali sploh lahko komu rečem, da je osel?«

»Seveda ne smete!« pravi sodnik.

»Pa smem reči oslu gospod?« hoče vedeti Janez naprej.

»To pa lahko — če vam je v veselje!« se nasmehne sodnik.

»Mi je!« pravi Janez, »torej nasvidenje, gospodi!«

TUDI NAPOLEON

Filip je sin bivšega trgovca — toda veselje ima samo z vojaščino. To je Filipovi materi povzročalo mnogo skrbi; toda Filipov oče jo je potolažil:

»Pusti vendar fanta, naj bo vojak, če že hoče bit! Končno je tudi Napoleon zapustil prav lepo premoženje...«

MAJHNE BRIHTNOSTI

— Vsak naj pometa pred svojim pragom, — je rekel tisti, ki je stresel smeti pred sosedova vrata.

— Atek, ali ima meso res tudi kosti? — je vprašal mesarjev sin očeta.

— Mene že ne bodo zašili, — je rekel žep.

— Vodenico imam, — je ugotovila krava, ki je žlampala svoje mleko, pripravljenost za na prodaj.

FAMOZNO!

— Famožno izgleda tale vaša kravata! Kot da bi bila sešita!

— Pa saj tudi je sešita! — No, saj pravim, famozno! Prav tako je videti, kot da bi bila vezana!

OPOROKA

Stari Smolec je ležal na smrtni postelji. Vsak hip je pričakoval botro Smrt in poklical je k sebi svoje tri sinove:

»Otroci moji,« je dejal s slabotnim glasom, »nečesa vas prosim. Prisezite mi tukaj, ob moji smrtni postelji, da ne boste nikoli igrali kart!«

»Prisegamo!« so dejali vsi trije.

»Prav,« je nadaljeval stari Smolec, »posebno se varujte ajnca! — to je nevarna igra! Prisezite mi, da ne boste nikoli igrali ajnca!«

»Prisegamo!« so zopet dejali vsi trije.

»Posebno vas še opozarjam,« je z zadnjimi silami dejal Smolec, »če že igrate ajnc! — potem vsaj glejte, da držite banko...«

— Tetka Evialija, ali te lahko nekaj vprašam?
— Seveda, otrok moj!
— Ali spadaš ti tudi k slepemu spolu?

Vzrok

»Ste delali nadure, gospod Peter?«
»Ah ne! Le ko so drugi odšli, so me pozabili zbuditi!«

IZ ZLATIH ČASOV DIREKCIJ

Na neki direkciji — ko so še bile v polnem cvetu — je bil nastavljen tudi človek, ki ni imel mnogo pojma o industriji in strojih. Nekoč mu pride v roke tudi poročilo strokovnjaka, ki je pregledoval stroje in najde v njem naslednji odstavek:

»Pregledal sem vse stroje v podjetju. Kotlovec ni bilo nikjer!«

Mož ni niti trenutek premišljal in napisal je z rdečim svinčnikom pripombo k poročilu:

»Manjkajoči kotlovec je treba takoj nabaviti in poslati direkciji tozadevno poročilo!«

Skrivnost mojstra Jumba

(Iz culukafrščine prevedel dr. Copar)

Z Jumbom sva stara znanca. Poznam ga še, ko ni zmožal pri plesu niti najnavadnejšega menjalnega koraka in ko še nihče ni slutil, da skriva fant v sebi talente najboljšega plesalca modernih plesov, znanega po vsem svetu pod imenom: »Jumbo — kralj sambe!«

Nedavno tega sem ga srečal v Parizu. Prav tedaj je končal svojo zmagovalno turnejo po vsem svetu in povabil me je na kozarec kalvadosa v majhen bar na Champs Elysées. Tam mi je pripovedoval pri četrti steklenici čudovito zgodbo svojega uspeha kot svetovni mojster-plesalec:

»Se spominjaš plavalase medicinke Fleur?« je dejal. »In gotovo se spominjaš tudi, da so mi vsa dekleta pravila, štor! in da je vsaka plesala samo enkrat z mano in nikoli več... Veš, Fleur sem imel resnično rad in zato nisem hotel z njo nikoli na ples. Toda — nekoč me je vendar dobila.«

Lahko si misliš, kako mi je bilo pri srcu! Pokopaval sem svojo ljubezen — kajti več kot en ples ni nobena ljubezen zdržala. Tudi Fleur sem pri prvem koraku stopil na nogo, nato jo kresnil v piščal ter ji takoj za tem z enim korakom posnel vse zanke na obeh nyloncah. Potem...

Potem me je v plesni ekstazi sunil neki cepec v zadnjo plat. Pobesnel sem! Ni dovolj, sem bridko-divje pomislil, da je konec z ljubeznijo pri Fleur — sedaj pa še to! Dva takšna udarca sta bila preveč za moje duševno ravnotežje! Bliskovito sem se obrnil in mu vrnil brco z obrestmi vred — samo na žalost sem zadel nekoga drugega. Oni cepec pa se mi je preko rame svoje plesalke režal kot nasoljen krap. Potegnili sem Fleur za seboj in skušal priti onemu cepcu za hrbet. Toda baraba se mi je spretno izogibal, vedno manevriral tako, da je bil zakrit s svojo plesalko, jaz pa sem brcal nedolžne ljudi — nekajkrat pa tudi mimo po zraku. Kujon se mi je pa vedno bolj nesramno režal...

Nisem hotel odnehati. Preganjal sem ga po dvorani, se obračal kot božjasten, se metal kot golman in skakal

kot tramvaj, da bi ga ujel od nezavarovane strani. Moral sem biti grozen, kajti kmalu so nehali plesati par za parom — dokler nisva ostala samo še dva para: oni cepec s svojim ščitom in jaz s Fleur.

Pri zadnjih taktih sambe mi je za hip odkril svojo zadnjo plat. Potem se je sesedel in odpeljali so ga v bol-

nišnico. Dva dni kasneje mi je uprava bolnišnice poslala po pošti zopet moj desni plesni čevlji — ali bolje rečeno — njegove ostanke, ker so ga morali po koščkih izrezati in izvleči.

Ko je glasba utihnila, so mi ljudje zaploskali. Dvorana se je tresla od navdušenega aplavza, jaz pa sem stal ves prepoten in zbežan poleg Fleur, ki me je ljubeče in mnogo obetajoče pogledala ter z občudovanjem zašepetala: »Dragi — bil si sila! Nikoli si nisem mislila, da tako sijajno plešeš! Le kje si pobral vse te bomba figure!«

Potem so me dvignili na ramena in me odnesli na oder, kjer me je komisija proglasila za zmagovalca plesnega turnirja.

Tako se je začela moja plesna kariera...

Jumbo je izpil še kozarec kalvadosa in končal.

Jaz tudi.

Ignacij Ignatus:

Nekaj nekulturnih

I.

Nekdo — ne umetnik — nekoč je za šalo pokazal strokovnim možem skrupulo, pri tem je pripomnil le mimogrede: »To sliko naslikal je slavni Manet...« In »mojstri« so stali in sliko zijali, močno jo hvalili in občudovali, potem so pobožno sklenili roke: »Eh, to je umetnost! Da, pravi Manet!« Tako so se »mojstri« od hvale cedili in najbrž bi sliko še dolgo molili, če ne bi nekdo — ne umetnik — dejal: »Saj to ni Manet! To sem — jaz napacá!«

II.

Kako lahko je spomenik roditi! Recept za to zelo je enostaven: Naj lik patetičen bo, nenaraven, opremljen z draperijo, rekviziti. Z rokami naj naprej figura sili, v rokah čim več orožja naj prenaša, obleko veter naj nazaj zanaša, s pogledom k nebu naj figura škili, z lasmi naj kontraveter koketira, in — če se še umetniku zahoče, da nad figuro se vsakdo razjoče — v figuro naj še hupo instalira, ki joče — kakor otrok morebiti. Potem bo delo resda dovršeno in hupa mu bo dvignila še cenol! Kako lahko je spomenik roditi!

ČE BI SHAKESPEARE VEDEL...

— Rad bi kakšen prostor v loži — lahko pa tudi v parterju. Kaj pa danes igrate?

— »Kar hočete.«

— Tako, tako! To je odlično! Potem pa naj igrajo »Planinsko rožo!«

LOGIKA

Pavle je stopil v slaščičarno in si naročil najprej jabolčni zavitek. Toda tega je poslal takoj nazaj in zahteval košček torte. Ko je torto pojedel, je vstal in hotel oditi. Slaščičar je prišel za njim in ga opozoril:

»Hej, tovariš, pozabili ste mi plačati torto!«

»Saj sem vam vendar zato vrnil jabolčni zavitek!« pravi Pavel.

»Toda tudi tega niste plačali!« se razburja slaščičar. »Čemu neki?« se začudi Pavel, »saj ga vendar nisem pojedel...!«

»Da, da, to je zanimivo! Veste, ko me je pred petnajstimi leti zaneslo po ladijski nesreči na ta otok, je bil skoro neobljuden!«

Vohljačeve iz Ptujja

Božično navdahnjeni Ptujčani se že pripravljajo za praznike. Vsakdo ima pač svoje veselje. Tako pravijo tudi v gostilni »Pri Zupančiču« (s pesnikom ime te gostilne nima nobene zveze), kjer zaradi lepe glasbe navijajo radio na vse mogoče postaje tega ljubega sveta. Ker pa včasih prelepa glasba preneha, je človek pri svojem pošteno plačanem brizgancu prisiljen poslušati tudi poročila v ruskem, angleškem in nemškem jeziku, tako kot bi bila ta gostilna javna učilnica tujih jezikov in naziranje iz poročil.

Zelo me je razveselilo, da bodo letos napravili pravični gozd za Novoletno jelko. Stari ljudje smo kot otroci, zato me je radovednost gnala tja na dvorišče »stare kasarne«, kjer bodo gozd napravili. Na veliko začudenje sem opazil, da je tam že tako vse pravičeno. Vhod je okrašen s »pravilnimi« grbom avstro-ogrske monarhije. Takoj ko vstopiš pod obok, »pravilno« zaščiti greznice in kup peska, kjer mlado in staro opravlja svoje velike in male nujnosti. Notranjost hiše je zatemnjena kakor v pravljici, stranišča so tajinstveno zamašena, zidovi popisani z gesli od Franca Jožefa naprej in povsod diši po »duhovih«. Bajbe prebiva v tem čarobnem svetu tudi »čarovnica«, ki žre človeško meso. Tako so mi povedali otroci, ki so navdušeni, da bo pravični gozd prav na tem dvorišču.

Na koncu še ena zanimivost. Ker bo v prazničnih dneh velik naval na mestni kino, že zdaj opozarjam Ptujčane, da rezervirajo vstopnice. Najboljše so tiste v zadnjih vrstah, kjer imaš edinstveno mož-

nost, da si ogledaš hrbe zamudnikov, ki jih vratar spušča v dvorano med predfilmom. Zelo lepi hrbi so, zato ne zamudite prilike. Pa na svidenje!

Martin Vohljač,
upokojenec

ENA BREZ PRETENZIJ NA KONKRETIZIRANJE

»Ti — zakaj se pa naš učitelj tako ponosno drži?«
»Ker je tudi postal profesor!«
»Kako to? Kolikor vem, ni nobenega novega takšnega pri nas!«
»No — on je pač po svoje. Zadnjič je namreč pozabil v kavarni dežnik!«

ODMEV

Iz Varaždina k nam odmeva tuj jezik — vse doslej neznan; na lepem ti zavije čreva, in že — z »Odmevom« greš na...

Ce človek slabo slisi

»Veste, predraga, moj ubogi mož tako pogreša sluh...«

ŽELEZNA LOGIKA

Učitelj razlaga v šoli razliko med sedanjim in preteklim časom: »Ni vseeno, če pravimo: veter piha ali veter je pihal. Povej mi, Pepček, na primer, kakšen čas je to, če pravimo: veter pihal?«
»Vetroven...!«

Nocoj se mi je sanjalo

... da so se vsi profesorji in vzgojitelji ljubljanske bežigradske gimnazije udeležili telesno-vzgojnega nastopa tamkajšnje šolske mladine, ker so postali nenadoma pristaši fizikulture. ... da je ljubljansko pod-

jetje »Snaga« nemudoma odstranilo tisti veliki zaboj smeti s Poljanskega nasipa, čeprav ga je naše dnevno časopisje šele dvakrat opozorilo nanj.

... da je pekarna v Rogiški Slatini začela peči izvrsten kruh, čeprav je upravnik odpustil samo tri uslužbenke, ki so kritizirali in opozarjali na razne nepravilnosti v podjetju.

... da mi je neki fotograf iz Mokronoga poslal slike že pred enim tednom, kljub temu, da jih je naročil in plačal šele pred enim letom.

... da so se vaščani v Dragomilji vasi končno le odločili za gradnjo vodovoda, čeprav bi kapelico, za katero se poteguje nekaj tuciatov in župnik, mnogo bolj nujno potrebovali.

... da je neki kamnosek iz Celja le s težavo poravnal svoj večmilijonski dolg za zavarovanje, čeprav delajo njegovi delavci samo 15 ur na dan.

DOBER BANČNI NOSEK

Z davkarje so zadnjič prinesli v banko 430 tisočakov; vsi so bili dobri, le enemu je nekaj manjkalo, čeprav se ni nič videlo, da bi mu kaj manjkalo.

In tisto, kar je manjkalo, pa se ni videlo, da bi kaj manjkalo, je znižalo vrednost tisočaka za 20 dinarjev.

Kjer oko nič ne vidi, pa nosek pogrunta svoje. V banki so dali bankovec pod nos in ugotovili: tisočak je plesniv.

Ampak če bi bil tisti nosek v banki tedaj nahoden in ne bi nič vohal, pa bi bil tisti tisočak 20 dinarjev več vreden...
Ce...

Dokazi

»Prosim — kako važno funkcijo imam, lahko presodite že po telefonskih navedbah na moji mizi...«

DOMAČI RAZGOVORI

... se sučejo v Mariboru okrog novo odprte »Srbske kleti«. Pravijo, da je to znaten prispevek k zboljšanju »lokalne« stanovanjske krize, na drugi strani pa razveseljuje prirastek spričo pomanjkanja gostinskih obratov.

... kažejo tudi, da bo novi mariborski kolodvor gotov še prej, preden bomo dobili prvi vlak na atomski pogon.

... nam pripovedujejo tudi, da je neki porednež napisal na neko javno uro tele bridke besede:

Le začni teči prej al' slej, sicer te damo kar v muzej...

... nam dajejo slutiti, da bo mariborska Založba Obzorja izdala namesto napovedane zbirke novel štirih mladih pisateljev, zbirko: »Brez četrtega...«

... potrjujejo, da so si nekateri mariborski gospodarstveniki izrezavali iz »Večera« razpravo Gojmira Jelenca o novem kazenskem postopku — za vsak primer...

... da je v ljubljanskem baru »Slon« nastopal pred kratkim neki novo angažirani artist pod imenitnim imenom »Kralj nafte«.

Nevarnost infekcije

V Gornji Radgoni je šovinistična avstrijska purgarija hotela samovoljno ukiniti mali obmejni promet

»Himmelherrgott, skrajni čas je, da zapremo zopet mejo — ta socialistična nevarnost infekcije bi lahko nam poštenim purgarjem resno naškodila!«

Naš letеči reporter si je zapisal

Začelo se je pravzaprav tako:

Zapel je zvonec in nežen glasek je vprašal:

»Ali je tam uredništvo, 'Totege'? Če imate čas, pridite, prosim, čimprej tja in tja — ne bo vam žal...«

Naš letеči reporter je seveda takoj očistil sveče na svojem letеčem krožniku in jo odžvižgal v neko vas poleg ZABUKOVCE, kjer je ravno še ob pravem času lahko videl zadružnega poslovodjo, kako je sredi popoldneva zaklenil štacuno in izginil v sosednjo oštarijo, kar pa ljudi, ki so v repu čakali pred trgovino, ni prav nič motilo. In to je dobro, kajti tudi v Zabukovci sami ljudi prav nič ne moti, da so spremeniili dvorano za kulturne

prireditve v oštarijo. »Kaj je bolj kulturnega, kot liter dobrega vina!« so dejali in od tedaj razumejo tudi v LJUBLJANI, zakaj ni potrebna javna čitalnica, ko je vendar dovolj kavarn in lokalov, kjer so bralci na razpolago vsi časopisi in revije Cene kavarniške.

KAKO OSTANEŠ VEČEN ŽENIN?

O, ne! Recept je mnogo enostavnejši kot si mislite! Dovolj je samo ena zaročnica, ena poroka in — eno fotografiranje pri nekem mariborskem fotografu, kjer te enkrat ovekovečnega nikoli več — tudi če bi rad — ne odstranijo iz izložbe.

PISMO DEDKU MRAZU

Dragi dedek Mraz! Dve skromni deklici Ti pišeta iz Ljubljane in Ti sporočata, da si za Novoletno jelko ne želita prav nič drugega, kot tako gosto ljubljansko meglo, da bi se v njej ne videlo več tistega deficita v »Sneguljčici«.

Dve trpeči...

Novi izum

»Tako, tako! Govoreča košara za papir je torej vaš izum...?«

Oporoka Janeza Nesodobnika

Podpisani Janez Nesodobnik sem popolnoma prostovoljno, brez kakršnega koli strahu ali pritiska in pri polni zavesti napisal lastno-ročno naslednjo

o p o r o k a .

Ker ne posedujem ničesar, razen odpovedi na službo, vam nimam, otroci moji, kaj drugega zapustiti, kot nekaj koristnih nasvetov, ki so rezultat mojih življenjskih izkušenj pri podjetju »MAČKOPROM«.

Ce boste kdaj koli vstopili v službo pri podjetju »MAČKOPROM«, si izberite poklic ali podrepanika ali petoliznika — če ste zelo talentirani, lahko celo obal! Plače v teh dveh poklicih so ne glede na kvalifikacijo, službena leta in marljivost najvišje in možnosti napredovanja najlepše.

Nekaj bistvenih napotkov:

Ce direktor podjetja »MAČKOPROM« favorizira enega ali drugega uslužbenca — nikar ne bodite ljubosumni! Za vse podrepanike ali petoliznike je v direktorjevem srcu dovolj ljubezni, če se mu le znate prikupiti! Najmanj pa ne smete oponašati direktorju majhne dokaze ljubezni do kakšnega njegovega ljubljence — na primer kakšno vožnjo v inozemstvo, izredno letno nagrado, plačilo neizvršenih nadur, darilo na račun podjetja — temveč počakajte raje! Sčasoma se bodo našli takšni dokazi ljubezni tudi za vas!

Ce opazite v podjetju »MAČKOPROM« kakšno nepravilnost, si nikar ne domišljajte, da je poštenost najlepša čednost! Morda tudi vam zraste iz vsega tega kakšna korist — če ne prej, pa kasneje!

Nikar se tudi ne brigajte za stvari, ki se vas ne tičejo! Se pri tistih, ki se vas tičejo, je bolje, da niste preveč natančni, če je od tega odvisna direktorjeva

dobra volja. Najmanj pa je primerno stvari, ki niso v redu, iznašati v javnosti, pred delavskim svetom ali celo kje drugje! Direktor podjetja »MAČKOPROM« ima vedno prav — vsaj tako dolgo, dokler je direktor! Vam se pa lahko zgodi samo to, da vas vržejo iz službe, kot so mene.

Nikoli ne bodite prepričani, da pravica vedno zmaguje! Ne pozabite, da ima direktor podjetja »MAČKOPROM« druge pravice kot navaden državljan. Zato se nikar ne pritožujte proti kakršnim koli direktorjevim sklepom in odločbam. Če je lahko papež v Rimu nezmotljiv, zakaj bi ne mogel biti tudi direktor podjetja »MAČKOPROM«, posebno še, če razpolaga s primernimi zvezami!

Tako torej, otroci moji! To je nekaj nasvetov za življenje, ki naj odtehtajo vse tiste materialne dobrine ki vam jih ne zapuščam. Kljub temu pa — za vsak primer, če bi bili temu direktorju podjetja »MAČKOPROM« morda kdaj dnevi šteti — za tak primer pa vam tudi vsi moji nasveti ne bodo pomagali. Tedy bo najbolje, če poizkušate pozabiti na svojega nesrečnega očeta, ki je živel včeraj in vam jutri s svojimi nasveti ne more več pomagati!

Podpis:

Janez Nesodobnik, l. r.

PREBIVALCI NOVE VASI PRI MARIBORU

javljajo vsem astronomom sveta, da imajo v svoji vasi tudi po več dni v mesecu popoln mrk — elektrike.

Od kod ta zanimiv pojav, si tamkajšnje prebivalstvo ne ve razlagati. Nekateri pa trde, da izvira mrk v Novi vasi iz tega, ker jim luč na cesti ne sveti.

Inspirirani zaradi mrka so si Novovaščani zložili pesmico:

Ce mi lučka ne gori, mesec pa ne sveti, moram z nosom se v temi v vsak vogal zadeti. Pa zakaj, pa zato...

NIČ HUDEGA

Prvi gost: »Tovariš natak, kako to, da sem dobil k zrezku sladko smetano?»

Drugi gost: »In jaz sem dobil k juhi kislo kumarelo!»

Tretji gost: »Jaz pa k torti parmezani!»

Natak: »Oprostite — nič hudega! Pri kuhinjskih vratih mi je namreč pladenj s krožniki padel na tla in so se mi pri pobiranju jedi nekoliko zmešale...»

Hotelski budičnik

— Oprostite — ali ste vi tisti gost, ki bi bil rad zbužen jutri zjutraj ob pol šestih? — Veste, pri nas nihče ne vstaja tako zgodaj!

Nace Maslenko:

Kako je umrl Jack Razparač

Zgodilo se je, da so strašnemu razbojniku Jacku Razparaču sporočili smrtno obsodbo in mu istočasno tudi povedali, da se lahko proti obsodbi tudi pritoži. Ker pa je bil Jack Razparač že precej v letih in tudi malce naglušen, so mu to stvar nekoliko težko obrazložili. Nasprotno — dlje ko so mu razlagali — manj jo je razumel! Nazadnje je vse skupaj prišlo tako daleč, — da, celo tako daleč lahko pride — da je Jack Razparač svojega ex offio zgovornika razumel tako, da se naj pritoži proti obsodbi na Zavod za socialno zavarovanje v Ljubljani.

Tu pa je pričel Jack Razparač ves prestrašen kriliti z rokami in se otepati kot berač bolni.

»Nikarte, gospod advokat, če imate kaj poštenja v sebi, vlagati pritožbe na Zavod za socialno zavarovanje! Poglejte, star sem postal v svojem po-

klicu in nisem bil najslabši med razbojniki! Se celo od sodišča sem dobil pravnoveljavno odločbo, s katero me kvalificira kot razbojnika — višjega specialista in kot tak bi rad tudi umrl. Če pa dobi zadevo v roke Zavod za socialno zavarovanje — do smrti ne bom svedel, kaj sem: ali pičli ali miš. In potem, ko bom že umrl naravne smrti zaradi starostne oslabelosti, mi bodo poslali v mrtvašnico za menoj še odločbo, s katero me bodo prekvalificirali samo v razbojnika specialista in ne več višjega ter na podlagi tega zmanjšali tudi moje prejemke od vešal, kot sem si jih pošteno zaslužil, samo na kakšnih pišivih dvajset let ječe, ki bi jih nato moral odrajtavati še po svoji smrti...»

Ko je to izrekel, je Jack Razparač prav debelo pljunil, potem pa se dal mirno odpeljati pod vešala.

SLIVNIŠKA

»Nobeden izmed nas ni kriv!« trdi nam zdaj ves kolektiv.

Med ljudstvom pa gre glas razumen: Kdor danes mile sodbe prosi, kljub vsemu delček krivde nosi, ker bil premalo je pogumen.

»KIRURGOV« IZUM

Dvanajst je tisočkrat že operiral, prelomne sklepe vestno vse študiral, pa noč in dan je eksperimentaliral in se na končno zmago pripravil.

Nazadnje sam je intervju napisal, fenomenalni svoj izum orisal:

»Navrtaj sklep nalomljeni na slepo, in žebelj vanj porini kakor v repo!«

OSMRTNICA

Vsem znancem in prijateljem sporočamo prežalostno vest, da nam je preminula naša ljuba, nadvse zaželena in draga

SVETILKA KRIŽIŠKA
roj. Kungoška,

ki je v našo veliko žalost odšla od nas v nepovrat in je zapustila v nas vseh bolno praznino. Izraze sožalja sprejemamo samo podnevi, dokler se še vidi, pri avtobusni postaji na križišču, nekdanjem torišču dela nepozabne pokojnice.

Zaluzjoči:

Ovinek, očka, in Elektra, mamica.

KOLIKO PONUDB smo prejeli za nakup prehrabnega blaga v letu 1954?

PET!

In katera je najugodnejša?

OD VELETRGOVINE »PREHRANA«, LJUBLJANA, TITOVA C. 15.

Veletrgovina »Prehrana«, Ljubljana, vam nudi v bogati izbiri in po konkurenčnih cenah kolonialno in špecerijsko blago, mesne in mlečne izdelke ter vse vrste alkoholnih pijač.

ZAPOMNITE SI! BLAGO, KUPLJENO V VELETRGOVINI »PREHRANA«, LJUBLJANA, JE PRIZNANE KVALITETE!

Torej vse nabave samo pri

VELETRGOVINI

»PREHRANA«

LJUBLJANA, TITOVA CESTA 15